

KEIKALLA

MATTI HAUTAMÄKI – KITARA JA LAULU

Olin 17-vuotias, kun ostin ensimmäisen kitarani. Täytyi saada säestys omalle laululle. Olen laulanut pikkupojasta asti ja kuuntelin tarkkaan, kun jostain kuului musiikkia. Myös äitini oli hyvä laulamaan. Isäni soitti hanuria tansseissa. En ole hänen soittoaan voinut koskaan kuulla, koska hän kuoli kolme kuukautta ennen kuin minä synnyin, mutta kertovat hänen olleen hyvä soittaja.

Kotini lähellä oli saarella tanssipaikka ja minä menin aina ongelle toiselle puolelle rantaa kuuntelemaan. Opin siellä paljon tanssimusiikkia. Noin vuoden opettelin kitaran soittoa itsekseni, kun ei ollut ketään jolta olisi saanut neuvoja. ***Valistuksen laulukirjan** avulla opettelin soittamaan nuoteista. Se oli työlästä. Alkuun esiinnyin yksin ja olin nuorisoseuran vakituinen esiintyjä. Ennen piti olla 1½ tuntia ohjelmaa ennen kuin sai tanssia. Alajärven kirkonkylässä oli orkesteri. Liityin tähän orkesteriin kun he pyysivät. Hanuria siinä soitti Ahti Aninko ja bassoa Mauno Niemi. Erkki Mäntyniemi soitti kitaraa ja lauloi. Samoin minä. Olin siinä porukassa ehkä puoli vuotta ja sitten kokosin Kurejoelle oman orkesterin, koska matka oli 16 km edestakaisin ja se piti aina ajaa polkupyörällä. Taksimatkat olivat vain kokoontumispaikalta ja pakkasta oli joskus 25 astetta.

SINITÄHTI – Kalevi Seppä, Matti Hautamäki ja Lauri Annala

KEIKALLA

Aluksi tässä omassa orkesterissani soitti hanuria Kalevi Seppä. Bassoja ja hanuria soitti Lauri Annala ja minä soitin kitaraa ja lauloin. Myöhemmin Annala jäi pois ja mukaan tuli rumpaliksi Esko Kuhalampi ja Jussi Männikö, joka soitti klarinettia. Soittoja oli vuosi eteenpäin. Soitot olivat lauantaina ja sunnuntaina. Meidän ensimmäinen keikka oli Kurejoen nuorisoseuralla. Soitimme Järviseudun alueella. Kerran soitimme myös Suolahden maatalousnäyttelyssä. Väkeä oli yleensä noin 150 - 300 henkeä. Soitimme ehkä kolme vuotta, kunnes minä muutin Kokkolaan.

SINITÄHTI – Kelvi Seppä, Esko Kuhalampi ja Matti Hautamäki

KEIKALLA

Tultuani Kokkolaan, tutustuin Mikko Mölleriin ja päätimme perustaa orkesterin. Kuulimme, että Witikassa olisi hyvä hanuristi ja ajoimme Mikon moottoripyörällä katsomaan, löytyisikö meille hanuristi. Löytyihän se ja lisäksi myös basisti, Paul Witickin veli Jalle. Kun rumpaliksi saatiin vielä Folke Neunstedt, oli porukka koossa. Kokkolan Seurahuoneelle tarvittiin orkesteri tuuraamaan kuukaudeksi ja me suostuimme vaikka ei oltu harjoiteltu muuta kuin yhden kerran. Soiteltiin jossain puistossa. Kaikki meni kuitenkin hyvin, koska kaikki olivat aikaisemminkin soitelleet. Seurahuoneella me sitten soitettiinkin yli kolme vuotta.

Paul Witickin Yhtye Seurahuoneella 1956 – Paul Witick, Matti Hautamäki, Folke Neunstedt ja Mikko Möller

Vuonna 1957 minä osallistuin laulukilpailuun Kokkolassa. Toivo Kärki haki uusia laulajia peräti 114 paikkakunnalta. Minä voitin Kokkolan kilpailut ja sain kutsun Helsinkiin kilpailemaan 114 eri paikkakuntien voittajien kanssa. Loppukilpailuun hyväksyttiin 24 laulajaa joista sitten valittiin laulajat levyille. Eino Grön oli voittanut Porissa. Me oltiin sitten levyttämässä yhtä aikaa. Toivo Kärki ja Ossi Runne olivat paikalla. Minulle oli unohdettu lähettää taustat, joten jouduin umpimähkää laulamaan, kun en tiennyt sovituksista mitään. Kyllä se myös kuului jännityksenä laulussa. Esitykseni julkaistiin Rytmi Neliapila merkillä, jossa on yhteensä 4 iskelmää. Kappaleet tuolla EP:llä ja niiden esittäjät (suluissa) ovat [Unohtumaton ilta](#) (Matti Hautamäki), Rakkautta huhtikuussa (Erkki Mäkyne), Se ilta oli eilen (Kauko Kivinen) sekä Venäläinen tango (Eino Grön). Kärki passitti minut puoleksi vuodeksi ottamaan laulutunteja Eero Väreeltä, jonka jälkeen oli tarkoitus tulla hänen

KEIKALLA

luokseen ja muuttaa Helsinkiin. 5 kk ehdin käydä tunneilla, kun jouduttiin Paulin kanssa [Kuurilan junaonnettomuuteen](#), jonka jälkeen jouduin korvaleikkausiin. Siihen se jäi enkä sitten enää ottanut yhteyttä Kärkeen. Kärki pyysi minulta kuitenkin orkesterimme kokoonpanon ja hän lähetti meille kaikki säveltämänsä kappaleet sovitettuna ilmaiseksi. Soitimme paljon hänen kappaleitaan. Italialaiset kappaleet olivat silloin muotia ja niitä soitimme myös paljon, siis tanssimusiikkia. Laulutunteja otin myös Kokkolassa, Veera Froloffilta. Hän määräsi minut soololaulajaksi, kun työväenopiston kuorolla oli konsertti ja heidän solistinsa oli sairastunut. En mennyt siihen, koska aikaa oli vain 4 päivää opetella enkä sen koommin mennyt edes laulutunneille.

*Paul Witickin Yhtye Työväentalolla – Paul Witick, Mikko Möller,
Matti Hautamäki ja Jarl Witick*

Meillä oli valtava määrä keikkoja, noin 220 vuodessa. Se oli hirveä määrä. Kiersimme laajasti ympäri maakuntaa noin 200 kilometrin säteellä. Olimme sopineet vapaita lauantaita muistaakseni kaksi kertaa kuukaudessa, että pääsimme myös maakuntiin soittamaan, kunhan järjestimme orkesterin tilalle. Väkeä oli isoimmissa paikoissa jopa 2000, kuten Oulun urheilutalo, Nivalan urheilutalo ja Teuvan urheilutalo. Soittelin myös Song Boissa välillä. Siinä oli Pauli Nisula, joka soitti hanuria ja sahaa, veljeni Veikko soitti saksofonia ja lauloi, rumpalina oli Leo Paajanen. muistan että Kiviahon Tauno olisi ollut mukana ainakin alkuun. Lauloimme neliäänisesti myös.

KEIKALLA

Keikkamatkoilla sattui ja tapahtui. Pääosin kuljimme omilla autoilla mutta pidemmät keikkamatkat kuljettiin taksilla. Silloin Nissilän Topi oli meidän vakituinen kuski. Kerran oltiin menossa keikalle jonnekin Itä-Suomeen päin. Se oli talvi tai syksy. Muistan ainakin, että oli pimeää ja kylmää, kun minun autoni pysähtyi yks kaks. Moottori kävi mutta mitään ei tapahtunut vaikka painoin kaasua. Pauli, joka oli tunnetusti ripeä mies, meni tutkimaan konepellin alle. Vikaa ei löytynyt mutta kaasuvivun hän löysi. Hän sanoi minulle, että lähde ajamaan, niin hän hoitaa kaasuttamisen. Pauli makasi konepellin alla ja kaasutteli, kun minä vaihdoin vaihteita. Niin me mentiin muutama kymmenen kilometriä. Kun tuli huoltoasema, ajettiin auto sisään ja Pauli löysi vian heti. Kaasuvivun vaijeri oli irronnut. Se laitettiin paikoilleen ja matka jatkui taas. Kerran meillä jäi basso ja rummut köyttämättä kattotelineeseen. Kun lähdettiin, niin kuului kova kolaus. Katsoin peiliin ja näin takavalloissa vilahduksen kun basso ja rummut lenteli pitkin ojaa. Basso ja rummuista kalvot menivät palasiksi. Song Boisin ajoilta muistan myös erään kerran, kun oltiin soittamassa. Väkeä oli sali täysi. Paajasen Leo oli meillä rumpalina ja hän oli meidän rahaston hoitaja. Hintaa ei ollut sovittu etukäteen, vaan sitten kun oli soitettu, tanssipaikan rahaston hoitaja kysyi mitä he ovat velkaa. Leo katsoi vähän aikaa silmiin ja sanoi että laitetaan mitä kassassa on ja loppu vekselille. Kaverin suu loksautti auki eikä saanut sanaa suustaan. Leo oli hauska persoona. Aina sai odottaa mitä nyt tapahtuu.

1950-luvun lopulla esiinnyimme myös kokoonpanolla jossa soittivat Timo Salmi – hanuri, Alpo Ylitalo – rummut, Matti Hautamäki – kitara ja laulu, Veikko Hautamäki – tenorisaksofoni ja laulu sekä Eero Kiviaho – tenorisaksofoni. Pojat soittivat hienosti kahdella tenorilla ja lauloimme Veikon kanssa kaksiaäänisesti.

Paul Witickin yhtyeen soitot oli soitettu, kun Paul muutti Ruotsiin. Soittelin sitten kokonpanossa jossa oli Oiva Annala – hanuri, Kalevi Annala - basso sekä veljeni Veikko. Rumpalin nimeä en muista. Tällä kokoonpanolla esiinnyimme vajaan vuoden, kunnes muutin itse Poriin. Opiskelin sielläkin laulua. Pääsin siellä konservatorioon opiskelemaan laulua, mutta opiskelu jäi kesken, kun muutin Turkuun.

Turkuun muuton jälkeen en keikkaillut pitkään aikaan. Työ ei oikein antanut siihen mahdollisuutta. Jäin 58-vuotiaana eläkkeelle, jonka jälkeen se rumba sitten taas alkoi. Ensin ostin hanurin ja kosketinsoittimen. Otin hanuritunteja ja liityin Raison harmoniikkakerhoon soittajaksi ja laulusolistiksi. Siinä sivussa perustin myös orkesterin, jossa meitä oli kolme soittajaa. Hanuria soitti Tuija Leiser, rummuissa Aimo Ruisniemi ja minä soitin hanuria, kosketinsoitinta ja lauloin. Sitä kesti noin vuoden, jonka jälkeen aloin keikkailla yksin.

Ostin midilaitteet hanuriin ja sain näin koko orkesterin. Soitin itse säestykset laululle. Keikkoja oli parhaimmillaan 170 vuodessa ja lisäksi yritin olla myös kerhossa. Olin aktiivisesti mukana 10 vuotta mutta sitten oli vähennettävä, kun ei aika riittänyt. Olin

KEIKALLA

kerhon solistina kun he tekivät CD:n ”Tanssilavan luona”. Laulan CD:llä 6 kappaletta ja soitan myös hanuria siinä. Tein oman kasettiäänityksen nimeltä ”Unohtumaton ilta”. Sitten Anni Hiltunen sanoittaja kustansi kaksi CD:tä ”Muistoja elämän poluilta” ja ”Elämäni maisemia”, jossa olen mukana laulajana. Maaliskuussa 2016 oli Raision harmonikkakerholla isompi konsertti ”Muistojen harmonikka”, jossa myös olin solistina. Teen edelleen jonkin verran keikkaa ja kun otin puhelinnumeron pois luettelosta niin keikat vähenivät sopivasti. Haluan kyllä keikkailla vielä mutta vähemmän.

)Valistuksen laulukirja** ilmestyi vuonna 1909 ja oli tarkoitettu kansakoulujen laulunopetukseen, iltamiin ja kokouskäyttöön.*

*Oiva Annalan Yhtye vuonna 1967 – Veikko Hautamäki, Jarl Witick,
Matti Hautamäki ja Oiva Annala*